

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

THOMAS LEONCINI

Bărbatul
care voia să fie iubit
și motanul
care s-a îndrăgostit de el

Traducere din italiană de
LILIANA NECHITA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

THOMAS LEONCINI
L'UOMO CHE VOLEVA ESSERE AMATO E IL GATTO
CHE SI INNAMORÒ DI LUI

© 2022 Mondadori Libri S.p.A., Milano

All rights reserved.

Published by agreement with Thomas Leoncini and Corto Literary Agency.

© HUMANITAS FICTION, 2024,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEONCINI, THOMAS

Bărbatul care voia să fie iubit și motanul care s-a îndrăgostit de el /

Thomas Leoncini ; trad. din italiană de Liliana Nechita. –

București: Humanitas Fiction, 2024

ISBN 978-606-097-398-0

I. Nechita, Liliana (trad.)

821.131.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

*Pentru Stella,
dacă vei dori, această carte îți va vorbi
în orice zi și la orice vârstă.*

În acea seară, toate pisicile care participaseră la vânătorearea șoarecelui s-au reunit în casa spadasiului și i-au oferit scaunul de onoare Bătrânului Motan. S-au închinat adânc în fața lui, și apoi l-au implorat: „Te rugăm să ne dezvălui secretele artei tale.“

Bătrânul Motan le-a răspuns: „E ușor să înveți pe cineva și e ușor să ascuți; cel mai dificil este să înțelegi ceea ce ai în tine însuși și să aduci la lumină acel lucru.“

Minunatele tehnici ale Bătrânului Motan,
secolul al XVII-lea

Compașiunea față de animale e intim legată de bună-tatea caracterului, și se poate afirma cu siguranță că cel crud față de animale nu poate fi un om bun.

ARTHUR SCHOPENHAUER,
Fundamentele moralei, 1840

Viziunea devine clară doar când privești în inima ta. Cine privește în afară, visează. Cine privește în sine, înțelege.

CARL GUSTAV JUNG,
Scrisoare pentru Fanny Bowditch
din 22 octombrie 1916, în *Scrisori. 1906–1961*

I

Acea zi urma să fie diferită de altele; mi-am dat seama de asta imediat ce am intrat în mașină. Ceața mă mângâia și parcă mă observa, eterică, în timp ce picături minuscule îmi udao haina. Nu exista un motiv serios ca ziua să mi se pară specială, aveam una dintre acele senzații cărora nu le poți da o explicație logică, indiferent cât te-ai gândi.

Mi-aminteam doar că visasem mai profund decât de obicei; fusesem atât de scufundat în atmosfera onirică, încât nu simțisem nevoia să mă trezesc. De parcă viața ar fi făcut abstracție de legăturile externe care, până mai devreme, îmi păruseră esențiale chiar și pentru a hotărî ce haină sau geacă să-mi pun pentru a fi perceput mai hotărât în afaceri sau pentru a mă face mai seducător.

Voiam cu orice preț ca în ziua aceea să închei afacerea care mă ținuse ca pe spini atâtea luni; în sfârșit, tratativele se apropiau de final. Ar fi fost bine dacă aș fi reușit; grămada aceea de bani ar fi dat un

alt curs vieții mele, calea spre viitor ar fi fost mai netedă, mai ușoară, mai relaxată.

Și asta s-ar fi întâmplat în special pentru că în sfârșit mi-aș fi permis să cumpăr apartamentul central de la ultimul etaj după care îmi pierdusem capul și de unde se vedea tot orașul: aș fi putut observa oamenii ca pe niște furnicuțe care merg în mod disciplinat și grăbit pe străzile din centru pentru a cumpăra repede câte ceva; aș fi putut să contemplu orizontul cu aerul detașat al unui rege care privește din înalt ceea ce alții, mulțumindu-se doar să consume, văd numai de jos. Aș fi putut să primesc oaspeți pe terasă sau să organizez cine cu prietenii de o viață și cu cei pe care i-aș fi cunoscut frecventând locuri mai scumpe, mai luxoase, exclusiviste.

Eram sigur că totul ar fi fost mai simplu și mai liniștit.

Mereu am crezut că banii, succesul și puterea, adică acele lucruri care-mi lipsiseră în copilărie și adolescență, mă vor face să-mi iau revanșa asupra vieții. Am învățat destul de devreme că absența e o prezență covârșitoare: dacă știi că ceva ar putea fi al tău, că ceilalți sunt mai fericiți cu acel lucru, atunci acea lipsă se materializează într-un fel în capul tău. De îndată ce o percepi, începi să-i dai importanță, și atunci ai două alegeri: ori te conformezi statutului tău și îl accepți, ori te arunci în mijlocul arenei și începi să lupți pentru a deveni cineva.

Mi-amintesc momentul exact în care am ales al doilea drum: aveam doisprezece ani, mama mea plângea pentru că tocmai fusese dată afară de la un alt magazin care trecea printr-o criză și trebuia să reducă din personal. Pentru mine nu era o noutate să o văd plângând, nici să aflu că urma să rămână fără un loc de muncă. Dar senzația care mă încerca era nouă: nu știu din ce motiv, înțelegeam că sunt singur. Nu-mi dădeam seama dacă era din cauza faptului că-mi pălea speranța de a mă înscrie la un liceu privat, sau pentru că deveneam bărbat, cert e că ceva s-a schimbat din acel moment: nu mai eram fiul unui tată pe care nu-l cunoscusem niciodată și al unei mame grijulii, dar prea fragilă și nesigură pe sine pentru a nu fi sfâșiată de o societate flămândă de bani.

De atunci am fost doar Christian. Copilul dispăruse, și eram gata să lupt pentru a depăși orice obstacol; știam că nici o funie imaginară nu m-ar fi salvat în timpul salturilor mele în gol. Riscul de a cădea reprezenta simbolul vieții noi care mă aștepta, calea spre succes care m-ar fi distrus sau m-ar fi salvat.

Mulți cred că succesul e ca o piramidă; un urcuș spre un vârf ideal pe care toți îl pot vedea, dar puțini îl pot atinge. Succesul însă e un lanț care nu se dezvoltă în înălțime, ci în lungime; primele verigi sunt mai slabe, apoi legăturile devin din ce în ce mai

rigide, inoxidabile, dar ceea ce ține totul laolaltă e acel început fragil. Deseori uităm, pentru că preferăm să ascundem ceea ce e mai fragil.

Ieșind din casă în acea zi mi-am găsit Porsche-ul în locul obișnuit. Pentru mine, mașina era un simbol; o lustruiam și o îngrijeam cu drag, deseori îi vorbeam, și-n acea dimineață îmi imaginasem cât era de nerăbdătoare să mă însoțească la mult așteptata întâlnire.

Eram foarte curios să-l cunosc pe domnul Carter.

Vorbiserăm deseori la telefon, dar nu reușeam să-mi imaginez personajul care se ascunde în spatele acelei voci liniștite, care trăda siguranță de sine. Nu găsisem nici urmă de el pe rețelele sociale, câteva articole online din ziarele locale îl prezentau ca pe un binefăcător al comunității, dar nu avea imaginea unui filantrop milionar. Aflasem de el de la o cunoștință care se pricepea la afaceri, unul dintre acei oameni care-și schimbă iahtul la fiecare cinci ani, pentru că se satură de culoarea acestuia, și care trăiește un an la Malibu, și altul în Caraibe: genul de om peste care dai din întâmplare la o petrecere, îi pierzi apoi urma pentru o vreme, numai ca să-l regăsești la un alt capăt al lumii, mai tânăr ca înainte.

Știam doar voi întâlni un texan expert în afaceri, un rechin gata să-și sfâșie prada pentru a economisi câțiva cenți. Așa se întâmplă de obicei: cu cât acești oameni au mai multe milioane, cu atât devin mai

avari. Oricum, asta nu mai mi se părea ciudat, dimpotrivă, îl consideram un comportament normal: cu cât domnul Carter ar fi fost mai avar, cu atât aş fi simţit că sunt la locul potrivit, în momentul potrivit. Pentru mine, o afacere nu era doar o necesitate, ci mai ales un joc de echilibru, o partidă de şah pe care trebuia să o câştig cu orice preţ.

Îmi imaginam că domnul Carter e un om sigur pe sine, gata să critice casa pe care o vindeam – şi care mi se părea proprietatea mea –, numai pentru a obţine un preţ mai bun, ca apoi să facă din ea o locuinţă mai luxoasă şi să o vândă mai departe, investind profitul în acţiuni: nu mă îndoiam că urma să-mi folosesc priceperea cât puteam de bine.

Era aproape opt şi jumătate, ora fixată pentru întâlnire. În sfârşit, ajunsesem în faţa barului în care urma să iau micul-dejun cu acel om.

Cerul dimineţii, cu toate culorile sale, îmi capta privirea, îmi atrăgea atenţia ca un magnet. Înţelegem pentru prima oară cât de mare e acel albastru. Pe de o parte, îmi stârnea curiozitatea şi mă făcea să mă simt bine, de parcă cerul limpede de deasupra mea era acolo special să mă încurajeze. Pe de altă parte, mă deranja, pentru că toate acele senzaţii îmi distrăgeau atenţia atunci când ar fi trebuit să mă concentrez mai intens decât de obicei: ştiam că dintr-o glumă nefericită a destinului aş fi putut pierde miza pusă-n joc. Cu siguranţă nu ar fi fost

indicat să-i spun domnului Carter cât de limpezi erau culorile cerului în acea dimineață, ar fi crezut că sunt vreun nebun, vreun pierde-vară al societății. Cine mai stă azi să privească cerul? Suntem obișnuiți să ne uităm la el, nu să-l privim: vrem doar să știm dacă ne așteaptă o zi senină sau ploioasă.

Însă în acea zi vedeam toate nuanțele culorilor sale, și mi se păreau atât de vii, de strălucitoare, pline de forță și energie. Mă simțeam răsplătit pentru că și pielea mea strălucea sub lumina lor și simțeam într-un mod irațional că și dispoziția mi se schimbase, devenisem mai sigur pe mine.

Am zâmbit privind un nor care se fărâmița, încercând să se apropie de soare, și am continuat să contemplan uriașa minge răbdătoare de foc: avea, în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplau, aceeași dorință neclintită de a săruta lumea.

Admit că mă simțeam ciudat.

Brusc, am simțit o mână pe umăr: inima începu să-mi bată nebunește, m-am întors repede și am văzut un domn înalt și robust, cu o pălărie de cowboy pe cap.

— Bună! exclamă cu un evident accent american. Presupun că dumneavoastră sunteți Christian!

Cu ultimul fir de voce pe care-l mai aveam i-am dat de înțeles că avea dreptate.

— Încântat de cunoștință, sunt James Carter. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar mașina mea

tocmai azi s-a gândit să facă mofturi. S-a oprit motorul la mai puțin de cinci kilometri de aici și n-a mai vrut să pornească timp de jumătate de oră.

Nu înțelegeam de ce se scuza pentru întârziere. Era opt și jumătate.

Am verificat ceasul. Era un ceas de care jurasem să nu mă despart niciodată: îl primisem în dar de la mama și avea o mare valoare afectivă pentru mine. Mi-l dăduse când împlinisem șaisprezece ani, spunându-mi că fusese ceasul preferat al tatălui meu, un om pe care nu l-am cunoscut niciodată: plecase în război visând la o viață normală și i-am întâlnit ochii doar în fotografii.

Ceasul arăta nouă și cincisprezece minute.

Cum așa? Mi-aminteam perfect că parcasem mașina la opt și douăzeci și șapte de minute.

Probabil că eram cam palid, pentru că texanul m-a privit și m-a întrebat:

— Vă simțiți bine?

— Da, mă scuzați, e în regulă. Doar că nu m-am odihnit prea bine și încă nu m-am trezit de tot, am spus, gândindu-mă imediat că nu-i produseseam o bună impresie și că fraza pe care o rostisem nu era de bun-simț, de parcă m-aș fi deranjat ca să-l întălnesc după o noapte albă și după o dimineață petrecută înjurându-l pe cel care m-a făcut să mă trezesc atât de devreme.

Domnul Carter răspunse imediat: